

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 2 grudnia 1994 r.

w sprawie orzekania o inwalidztwie żołnierzy zawodowych, emerytów i rencistów wojskowych.

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Zasady orzekania o inwalidztwie

§ 1. Inwalidą jest żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który ze względu na stan zdrowia został uznany za całkowicie niezdolnego do tej służby wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu.

§ 2. Żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej, który został inwalidą, może być zdolny do pracy, częściowo niezdolny do pracy lub całkowicie niezdolny do pracy.

§ 3. 1. Za stałe naruszenie sprawności organizmu uważa się takie naruszenie sprawności, które spowodowało upośledzenie czynności organizmu nie rokujące — według wiedzy lekarskiej — poprawy.

2. Za długotrwałe naruszenie sprawności organizmu uważa się takie naruszenie sprawności, które spowodowało upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 12 miesięcy, mogące jednak ulec — według wiedzy lekarskiej — poprawie.

§ 4. 1. Za całkowitą niezdolność do pracy uważa się niezdolność do wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia, z wyjątkiem zatrudnienia w warunkach specjalnie stworzonych lub na specjalnych stanowiskach pracy.

2. Za częściową niezdolność do pracy uważa się możliwość wykonywania zatrudnienia w zmniejszonym zakresie bądź też wykonywania zatrudnienia w warunkach specjalnie stworzonych lub na specjalnych stanowiskach pracy.

§ 5. Przy ocenie zdolności do pracy żołnierzy uznanych za całkowicie niezdolnych do zawodowej służby wojskowej ze względów zdrowotnych bierze się pod uwagę, czy i jakie zatrudnienie oraz w jakim wymiarze czasowym mogliby wykonywać, wykorzystując posiadane kwalifikacje ogólne i przygotowanie zawodowe przy istniejących przeciwwskazaniach zdrowotnych do zatrudnienia.

Rozdział 2

Zaliczanie do jednej z grup inwalidów i ustalanie związku inwalidztwa ze służbą wojskową

§ 6. Do trzeciej grupy inwalidów zalicza się żołnierzy uznanych za całkowicie niezdolnych do zawodowej służby wojskowej wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, którzy są zdolni do pracy.

§ 7. Do drugiej grupy inwalidów zalicza się żołnierzy uznanych za całkowicie niezdolnych do zawodowej służby wojskowej wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, którzy są częściowo niezdolni do pracy.

§ 8. Do pierwszej grupy inwalidów zalicza się żołnierzy uznanych za całkowicie niezdolnych do zawodowej służby wojskowej wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, którzy są całkowicie niezdolni do pracy.

§ 9. Tryb postępowania i właściwość wojskowych komisji lekarskich regulują przepisy o określaniu zdolności do czynnej służby wojskowej oraz właściwości i trybie postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach.

§ 10. Przy orzekaniu o inwalidztwie żołnierzy zawodowych wojskowe komisje lekarskie są zobowiązane w szczególności do:

- 1) stwierdzenia, czy nastąpiła całkowita utrata zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz czy istnieje zdolność do pracy,
- 2) określenia grupy inwalidzkiej, do której żołnierz ma być zaliczony,
- 3) ustalenia daty lub okresu powstania inwalidztwa, a także daty powstania stwierdzonej grupy inwalidzkiej,
- 4) ustalenia, czy zachodzi potrzeba leczenia, protezowania lub szkolenia przysposabiającego do pracy,
- 5) ustalenia wskazań i przeciwwskazań dotyczących zatrudnienia inwalidów,
- 6) ustalenia terminu badania kontrolnego,

- 7) ustalenia w stosunku do każdej stwierdzonej grupy inwalidzkiej, czy inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową oraz czy powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze,
- 8) ustalenia zdolności do służby na wypadek powszechnej mobilizacji.

Rozdział 3

Badania kontrolne inwalidów

§ 11. 1. Pierwsze badanie kontrolne inwalidy przeprowadza się po upływie 3 lat od wydania orzeczenia o inwalidztwie, a następne badania kontrolne — nie rzadziej niż co 5 lat.

2. Wojskowa komisja lekarska wyznacza termin badania kontrolnego w okresie wcześniejszym, jeżeli zachodzi przypuszczenie, że ustalona w orzeczeniu grupa inwalidzka może ulec zmianie przed upływem terminów określonych w ust. 1.

3. Wojskowa komisja lekarska może orzec, że badanie kontrolne jest zbędne, lub ustalić termin tego badania po okresie dłuższym, jeżeli przebieg choroby powodującej inwalidztwo wskazuje, że zmiana ustalonej w orzeczeniu grupy inwalidzkiej nie nastąpi w ogóle lub może nastąpić po okresie dłuższym niż określony w ust. 1.

4. Nie przeprowadza się badań kontrolnych inwalidów po ukończeniu przez kobiety 55 lat życia, przez mężczyzn 60 lat życia lub gdy inwalidztwo trwa nieprzerwanie dłużej niż 10 lat.

§ 12. Przepisy § 11 nie ograniczają uprawnień inwalidy do zgłoszenia wniosku o przeprowadzenie badania w celu zaliczenia do innej grupy inwalidzkiej w innym terminie, jeżeli lekarz wojskowy lub lekarz publicznego zakładu opieki zdrowotnej, a także zakładu opieki zdrowotnej podległego Ministrowi Spraw Wewnętrznych stwierdził zaświadczaniem istotne pogorszenie stanu zdrowia inwalidy.

§ 13. Podczas badania kontrolnego inwalidy ocenia się, czy:

- 1) naruszenie sprawności organizmu uzasadniające uznanie żołnierza za całkowicie niezdolnego do zawodowej służby wojskowej nadal istnieje,
- 2) inwalidztwo nadal istnieje i do której grupy inwalidów zalicza się badanego,
- 3) badany inwalida jest zdolny do pracy i czy istnieją przeciwwskazania zdrowotne do podjęcia określonych rodzajów zatrudnienia.

Rozdział 4

Ustalenie związku śmierci ze służbą wojskową

§ 14. 1. Związek śmierci żołnierza ze służbą wojskową ustala właściwa wojskowa komisja lekarska na wniosek dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę.

2. Związek śmierci emeryta lub rencisty wojskowego ze służbą wojskową ustala właściwa wojskowa komisja lekarska na wniosek wojskowego organu emerytalnego.

§ 15. Orzekając o związku śmierci żołnierza, emeryta wojskowego oraz rencisty wojskowego ze służbą wojskową, wojskowa komisja lekarska ustala jednocześnie, czy śmierć jest następstwem wypadku lub choroby pozostających w związku ze szczególnymi warunkami służby wojskowej, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Rozdział 5

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 16. Żołnierze zwolnieni z zawodowej służby wojskowej zaliczeni do jednej z grup inwalidów, którzy mieli wyznaczony termin badania kontrolnego po dniu wejścia w życie rozporządzenia, zostaną poddani badaniom kontrolnym przez właściwą wojskową komisję lekarską w terminie wyznaczonym przez wojskowy organ emerytalny.

§ 17. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do żołnierzy zawodowych pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytów i rencistów wojskowych — byłych żołnierzy zawodowych pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

3. O inwalidztwie, związku tego inwalidztwa lub śmierci ze służbą wojskową w stosunku do żołnierzy, emerytów i rencistów wojskowych, którzy pełnili służbę w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, orzekają wojskowe komisje lekarskie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 18. Traci moc rozporządzenie Ministrów Obrony Narodowej oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 16 stycznia 1973 r. w sprawie orzekania o inwalidztwie żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 3, poz. 23 i z 1983 r. Nr 29, poz. 142).

§ 19. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Milewski*